

Rozprávka o šťastí

Jeho šťastie je, že ešte ani raz v živote nebol chorý, má strechu nad hlavou, teplé jedlo na jedenie.

Tak si povedal, že zistí, ako vnímajú iní šťastie, či ho vnímajú tak isto ako on alebo inak.

A tak sa Janko rozhodol, že pôjde na veľkú výpravu. Išiel do lesa. Na konci lesa bol veľký kopec. Janko si vzdychol, aký veľký kopec ho čaká. Povedal si, že za ním ho určite čaká pekná dedina. Vyliezol na kopec a uvidel veľké mesto. Janko čakal, že za kopcom bude dedina a nie veľké mesto. S veľkým úsmevom sa vybral do mesta. Janko chcel nájsť šéfa alebo kráľa, ktorý riadi toto mesto. Pýtal sa mestských ľudí, či nevedia, kde tu sídli nejaký šéf alebo kráľ. Spýtal sa obchodníka, čo predával pečivo a sladké koláče. Obchodník mu povedal: „Musíš ísť po hlavnej ceste a nájdeš veľký hrad.“ Hrad bol bohužiaľ obklopený veľkými hradbami. Janko sa spýtal hradného ochrancu: „Mohol by som, prosím, vojsť na hrad a spýtať sa niečo kráľa?“ Ochranca sa išiel spýtať kráľa, či môže vojsť na hrad neznámy chlapec. Kráľ odpovedal, že áno. Janko bol rád, že môže dať jednu otázku kráľovi. Položil mu otázku: „Ako vnímate šťastie, pán kráľ.“ Kráľ za začudoval, akú otázku mu to položil. Ale odpovedal mu: „Ja vnímam šťastie, že som sa stal kráľom a extrémne som bohatým, mám všetkého veľa. O nič sa nechcem rozdeliť.“ Janko sa čudoval, ako vníma kráľ šťastie. On sa ešte kráľa spýtal, či to je všetko jeho šťastie. Kráľ mu odpovedal: „Áno, toto je všetko moje šťastie. Janko, poviem ti taký malý príbeh o mne. Ja som bol chudobný a jedného dňa sa na mňa usmialo šťastie a od tej doby som kráľom a nechcem sa o nič deliť.“ Janko z hradu odchádzal zo zmiešanými pocitmi. Išiel späť za predavačom a poďakoval za to, že ho nasmeroval na hrad. Predavač mu ponúkol ešte domáci čokoládový koláč. Janko tomu koláču neodolal a zobral si ešte ďalších päť kúskov. Už bol večer a bol čas sa vrátiť domov. Tri koláče si zjedol na večeru a dva si dal na raňajky.

Na druhý deň sa vybral zase do lesa, ale iným smerom. Dlho, dlho chodil po lese, kým neuvidel malíčku dedinku. V dedine zistil že tam nemajú žiadneho kráľa alebo šéfa. To mu bolo trochu ľúto. Janko šiel k jednému domu, zaklopal a tam mu otvoril otec rodiny. Janko sa ho spýtal, či by mohol vojsť a opýtať sa jednu otázku. Otec mu dovolil vojsť do domu a usadil ho na stoličku ku stolu. Janko mu dal otázku: „Pán otec, ako vnímate svoje šťastie?“

Otec sa začudoval tak isto ako kráľ, akú otázku mu to Janko dal. Ale odpovedal mu: „Naše šťastie je, že máme domov a strechu nad hlavou. Asi ďalšie šťastie je, že máme dobrú a krásnu úrodu, z ktorej máme jedlo, zeleninu a obilniny. Tretie šťastie je, že naša rodina je po celý čas zdravá.“ Otec je pyšný na svoje deti, síce nechodia do školy, ale pomáhajú. Otec sa potom opýtal Janka: „Chcel by si zostať na večeru? Budú špagety.“ Janko neodmietol a zostal. Po večery sa Jano vybral späť domov s plným bruchom. Keď prišiel domov, hneď si ľahol do postele a zaspal. Zobudil sa až ráno.

Na tretí deň sa rozhodol, že pôjde na nejakú lúku a porozpráva sa so zvieratkami. Jednu lúku našiel a svietilo na ňu nádherne slnko. Videl tam aj veľa zvierat, ktoré sa tam pásli. Janko šiel za jednou srnkou, ktorú uvidel a spýtal sa: „Ahoj srnka, mám pre teba len jednu otázku. Ako vnímaš šťastie ty?“ Srnka mu odpovedala: „Moje šťastie je, že môžem mať peknú a úrodnú trávu na pasenie. Druhé šťastie je, že každý deň máme slnko. Teraz budem rozprávať asi za všetky. My sme radi hlave za to, že tu skoro vôbec neprší. Akože jeden krát za týždeň zaprší, ale dá sa to zvládnuť.“ Potom sa Janko rozhodol ísť späť domov, ale ešte stretol krdeľ vtákov. Tak sa aj ich spýtal: „Ako vnímate šťastie vy?“ Dvaja vtáci prileteli dole a odpovedali mu: „Naše šťastie je mať super teplo. Vtáci ako my nemáme radi zimu.“

Janko sa po dlhom chodení po lúke konečne oddýchol.

Na štvrtý deň rozmýšľal, či ešte k niekomu pôjde spýtať sa, ako vníma šťastie. Tak sa rozhodol, že pôjde. Šiel do lesa blízko jeho domu a tam našiel opusteného škriatka. Škriatok plakal. Janko sa spýtal: „Prečo plačeš?“ Škriatok odpovedal: „Ukradli mi domov aj jedlo a teraz nemám strechu nad hlavou ani žiadne jedlo.“ Jankovi to bolo strašne ľúto. Tak mu ponúkol, že môže ísť k nemu domov, prespať na niekoľko dni a dá mu ešte nejaké teplé jedlo. Škriatok sa potešil.

Obaja sa na piaty deň dobre vyspali. Janko mu povedal, že chodí po okolí a hľadá mestá alebo dediny. Pýta sa rôznych ľudí, ako oni vnímajú šťastie. „Chcel by si ísť dnes so mnou na výpravu?“ Škriatok odpovedal: „Áno, pôjdem veľmi rád!“ Tak išli spolu do lesa nájsť niekoho, koho by sa mohli spýtať, ako vníma svoje šťastie. Škriatok v lese uvidel veľkú stopu, zakričal: „Hej, Janko, pozri, tu je nejaká veľká stopa.“ Janko sa pozrel. Po veľkej stope išli a stretli veľkého dinosaura, ktorý cmúľal ovcu. Škriatok sa bál. Janko sa ho spýtal: „Prečo cmúľate tú ovcu?“ Dinosaurus odpovedal: „Toto je moje jedlo.“ Škriatok si myslel, že by ich mohol zjesť a navrhol Jankovi: „Podme radšej preč.“ Jankovi sa nechcelo. Chcel mu položiť otázku, ako on vníma šťastie. Dinosaurus odpovedal: „Moje šťastie je, keď jedlo príde ku mne samo.“ Janko sa začudoval, aké jedlo. Dinosaurus povedal: „Vy ste moje jedlo.“ Janko a škriatok rýchlo utekali preč schovať sa pred veľkým dinosaurom. Našťastie sa im podarilo utiecť. Škriatok bol vystrašený na smrť. Obidvaja išli k Jankovi domov.

Keď už boli v bezpečí domu, Jankovi napadlo, že sa zabudol spýtať škriatka. A tak mu položil otázku: „Ako vnímaš šťastie ty, škriatok?“ Škriatok odpovedal: „Janko, veď ty si moje šťastie. Našiel si ma v lese a ponúkol si mi strechu nad hlavou, teplé jedlo a mohol som sa u teba vyspať. Ty si mi pomohol v tej najťažšej chvíli, keď mi ukradli domov.“ Janka to chytilo za srdce. Bolo to veľmi pekné, čo mu škriatok povedal. Janko si spomenul na posledných päť dní, čo prežil a započul. Zistil, že každý má iné šťastie. Pre každého, koho stretol a pre tých, ktorých nestretol, je šťastie vždy niečo iné. A čo je pre teba šťastie?